

Treking popotovanje goriških planincev po Češki v rimi

Konec junija 2026 bilo povsod je kot v peklu vroče
in ravno takrat planincem iz Nove Gorice na Češko se zahoče.

Treking popotovanje agencija organizira,
s katero še pred odhodom zaradi doplačila pride do prepira.

Ker so skenslali s spiska tudi tri plačnike v zamudi,
vodnica Maja zanje kot levinja se potrudi.

Končno nastopi petek, večer odhoda,
in mi nestrpno veselimo prvega planinskega se pohoda.

Ob enajstih zvečer pred Triglavom večina se zbere,
in na poti do Ljubljane še nekaj drugih planincev pobere.

Zdaj vse dni Janez iz agencije kot glavni vodnik skrbi,
da vse teče kot po žnurci in da sobo, WC in pivo pravočasno se dobi.

Maja in Darko naša stalna sta vodiča,
ki budno pazita, da ne izgubi nobena se ovčica.

Bojan vice stresa iz rokava,
skozi celo potovanje nas zabava.

Po nočni vožnji v soboto opoldne v razgreto Prago prispemo,
kjer se malo sprehodimo in od vročine skoraj scvremo.

Kot naročeno v prostem času za kosilo na gasilce Češke naletimo,
dobrodejno hladen tuš zastoj dobimo.

Popoldne dalje v Češko Švico in hotel v Jetrichovice pot vodi nas,
kjer peš v četrti štuk in v sobi brez klime, rolet in hladilnika konča ves se špas.

Večerja sicer okusna je,
a kaj solata in sladica sta, lastnik ne ve.

Naslednje jutro v nedeljo na zajtrku v koloni kot mone stojimo ,

se za jajčka, vodeno kavo in mleko borimo.

Po zajtrku se zapeljemo z busom do izhodišča za Pravcicko brano, naravne arkade

kamor v slabi uri pridemo in vsak si daljšo pivo - pavzo vzame.

Potem pot nazaj navzdol se vije,

nam pa švic v potokih s čela lije.

Sonce sije kot za stavo,

vročina vedno bolj bije nam v glavo.

Da čisto do konca se ne scvremo,

nekateri v Edmundovo sotesko Kamenico ne gremo,

se vožnji s čolnom in vzponu brez slabe vesti odpovemo.

Po večerji pa na družabni večer,

kjer v potokih teče briško in pa češki plr.

V ponedeljek po zajtrku peš iz hotela se odpravimo

in mimo čudovitih peščenjakovih skal hodimo.

Ves dan borovnice zobamo,

vmes pa vestno s pivom se hidriramo.

Še zadnjo noč v hotelu spimo,

v torek pa že navsezgodaj proti Krkonošu s Scanio našo in šoferjem Robertom drvimo.

Na poti še zanimive morfološke kamenine v Češkem raju si ogledamo,

na vmesni postaji zaradi dveh »urnih« kelnaric živčnega fašemo.

Ob odhodu iz protesta v gozdu lulamo

in nekaj kron prišparamo.

Zvečer v Špindleruv Mlyn prispemo,

na lepe hiše in okoliška smučišča zremo.

V nobl hotelu nastanimo se,

za večerjo dobimo vse, kar poželi si srce.

V sredo se po zajtrku - ni da ni - v bus naložimo

in se do veličastnih Adršpaških skal odpravimo.

Tu hodimo po številnih stopnicah gor in dol, sem ter tja,

vmes pa prvič na naši poti dežek kaplja.

Tudi s čolnom po jezercu se zapeljemo,

se šegavemu kapitanu smejemo.

Po številnih prehojenih poteh,

nestrpno čakamo WC in pivo ob dveh.

Ko vsi smo na busu in šofer vrata zapre,

kot iz škafa dež ulije se.

Enkrat vmes med potjo še »šefe« se izkaže,

doplačilo vrne, se ne zlaže.

In še malo se potrudi,

Čili - šnopc v opravičilo nam ponudi.

V četrtek na najvišji vrh Češke, na 1603 m visoko Snežko, peš iz hotela gremo,

na razgledni Kozji hrbet tikataka se povzpne.

Brez postanka na poti seveda ne gre,

zato v gostilni Lucni Bouda na pivu ustavimo se.

Po enosmerni poti vrh Snežke v koloni osvojimo,

piva si zaman želimo.

Na vrhu je cerkev, vremenski stolp in čudovit razgled,

zaradi katerega planinci tako radi gremo v svet.

Sestop je zoprno zelo,

saj stopnic kamnitih nebroj prehodimo,

Ko v dolino končno prikorakamo,

iz kraja Pec z busom v hotel utrujeni se vrnemo.

V petek, predzadnji dan, do izvira reke Labe gremo,

na zanimive kamne z zelenimi lišaji na poljsko-češki meji Vysoka plan zreemo.

Potem ob Labi se v dolino spuščamo,

in družno ugotavljamo,

da Laba nekam čudne umazano rjave barve je,

in da po lepoti Soče naše niti slučajno prekaša ne.

Ko nazaj v Špindleruv Mlyn prispemo,

še pivičko zadnje si odpremo.

V soboto zjutraj proti domu se odpravimo,

se v Lidlu za nakup Beherovke in piva za domov ustavimo.

Nato še Brno si ogledamo

in zadnje krone za sladoled skupaj napraskamo.

Potem pa Robert spet pohodi gas

in mimo zabasanega Dunaja

v poznih urah domov srečno pripelje nas.

Polni prijetnih vtisov in novih poznanstev se poslavljamo

in si na ponovno snidenje kličemo.

Danijela Šumah

Julij 2026